

РЕШЕНИЕ

№ 5917

гр. София, 28.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 28.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6203** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма] срещу решение № 8/24.6.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 ДОПК - № С 200029-159-0000104/05.06.2020 г. на публичен изпълнител при ТД „Главни данъкоплатци и осигурители“.

В жалбата се излагат твърдения за незаконосъобразност на решението респ. на потвърденото с него разпореждане за отказ за временно разрешаване на неотложни плащания за заплащане на трудови възнаграждения, което според жалбоподателя създава предпоставки за формиране на допълнителни задължения, както и опасност от имуществени санкции във връзка с издадено предписание от „Инспекцията по труда“ за изплащане на трудовите възнаграждения, както и издадено НП.

В с.з. жалбоподателят, чрез адв. Б. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски. Представя писмени бележки.

Ответникът –директорът на ТД на НАП – [населено място], чрез процесуалният си представител юрк. Х. оспорва жалбата, с искане да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна - адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

При разглеждането ѝ по същество на спора, от фактическа страна се установява следното:

Оспореният отказ е постановен по повод искане за разрешение за неотложно плащане, постъпило в дирекция „Събиране” с вх. № 200029-000-0234865/29.05.2020г., с което е поискано издаване на разрешение за погасяване на публични задължения, подробно описани в искането. Приложени са ведомости за заплати.

Между страните не се спори, че с Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. № С200029-022-0010112/21.02.2020г., по реда на чл. 195, ал.1-3, вр. чл.200, вр. чл.202, ал.1 ДОПК е наложен заповор върху налични и постъпващи суми в размер на 330 469 134, 71 лв. по банковите сметки на [фирма] в У. Б. АД, Б. Д., Ю. Б. АД И П. И. Б., вписано в ЦРОЗ под № 2020022402177. Обезпечителни мерки са наложени във връзка с образувано в ТД на НАП ГДО изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. срещу жалбоподателя за предварително изпълнение на публични вземания, установени с АУПДВ № 5/14.02.2020г., издаден от Председателя на ДКХ.

Публичният изпълнител е постановил отказ изх. № С200029-159-0000104/05.06.2020г., като е изложил аргумент, че предвид отнетият на предприятието лиценз за извършване на хазартна дейност, довело до преустановяване дейността на дружеството, както и поради липсата на активи, които да обезпечат вземанията в пълен размер и невъзможността за бъдещи парични потоци, събирането на публичните вземания ще бъде затруднено.

Решаващият административен орган – директора на ТД на НАП С. е приел подадената до него жалба срещу отказа за издаване на разрешение за неотложни плащания за неоснователна. Изложен е единствен мотив, че ако се издаде разрешение за неотложно плащане на суми по дължими договори, от запорираните банкови сметки по наложени обезпечителни мерки в хода на висящо производство по оспорване на АУПДВ, то това ще доведе до намаляване на размера на обезпечението, с което ще се увреди кредитора.

Решението на директора на ТД на НАП е оспорена пред АССГ, във връзка с което е и настоящето дело.

В хода на делото е приета и приложена цялата административна преписка, както и представените в с.з. от процесуалния представител на жалбоподателя допълнителни доказателства – списък на служителите, на които се дължат месечни трудови възнаграждения, заповеди за изпълнение на парично задължение по чл.410 на СРС за неизплатени трудови възнаграждения на работници и служители на дружеството, Протокол за извършена проверка от Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място], АУАН и издаването въз основа на него НП № 22-006860 от 11.08.2020 на Дирекция „Инспекция по труда“ С. – [населено място] касателно неизпълнени предписания за изплащане на трудови възнаграждения.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК – директора на ТД на НАП.

В нормата на чл. 229 от ДОПК е предвидена възможност публичният изпълнител с разпореждане до банката да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. Разрешението се

издава, при условие че сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника и забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника - прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни. Условието са кумулативни.

Установяването, че предпоставките по чл. 229, ал.3, т.1-3 ДОПК съществуват, е в тежест на длъжника. Преценката на публичния изпълнител се извършва въз основа на писмена молба от ЗЛ с приложени към нея доказателства – чл. 229, ал.2 ДОПК. С аргумент от цитираната разпоредба публичният изпълнител няма задължение да укаже на молителя необходимостта да посочи допълнителни доказателства за установяване на предпоставките по чл. 229, ал.1, т. 1-3 ДОПК.

Целта на уредбата е да се предостави възможност на ЗЛ да се разпорежи с част от запорираните средства, за да продължи своята дейност и да реализира приходи, с които да погасява задълженията си, включително към фиска. При разглеждания способ за погасяване на задълженията следва да се осъществи контрол спрямо паричните потоци на длъжника, така че той да продължи дейността си, но едновременно с това се мотивира доброволно да изпълнява задълженията си. Разрешението за неотложни плащания се възприема като своеобразно споразумение за разсрочване на задълженията, чието произнасяне е обусловено от задълбочен анализ на доказателствата, подкрепящи искането.

В постановения отказ за издаване на разрешение за неотложно плащане с изх. № С200029-159-0000104/05.06.2020 г., потвърден с решението на директора на ТД на НАП ГДО, публичният изпълнител правилно е изложил, че целта на този способ е погасяване на просрочените задължения, чрез контролиране на паричните потоци на длъжника. Използването на този механизъм е елемент на диференцирания подход спрямо клиентите на НАП и е насочен към работещите предприятия и лица, които формират „събираеми“ просрочени задължения. Именно затова издаването на разрешение за неотложни плащания не следва да води до намаляване на обезпечението на публичните вземания или формирането на нови задължения. В този аспект съпътстващата цел да се избегнат тежки стопански последици за длъжника е съизмерима със защитения обществен интерес, единствено когато длъжникът реално извършва стопанска дейност.

Между страните няма спор по отношение на факта, че към настоящия момент задълженото лице не извършва стопанска дейност, а с оглед наложената принудителна административна мярка- първоначално временно отнемане на лиценза, а в последствие окончателно отнемане на издадените лицензи, обосновано е предположението и за непостъпване на такива в бъдеще.

При липса на постъпващи парични потоци в патримониума на [фирма], поради отнет трайно лиценз за осъществяване на хазартна дейност, публичният изпълнител следва да гарантира събирането на вземането по АУПДВ № 5/14.02.2020 г. на ДКХ, който акт се ползва с предварително изпълнение, потвърдено от ВАС с Определение № 3959/23.03.2020г. Следователно издаването на разрешение за неотложни плащания, дори и в частта на претендираното такова за изплащане на задължения за социални осигуровки за м.05.2020 г. би довело до намаляване на обезпечението на публичните вземания по АУПДВ № 5/14.02.2020 г.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че отказът за даване на разрешение

за неотложни плащания ще доведе до тежки стопански последици, предвид масовите производства по чл. 410 от ГПК, които работниците, плащането на чието възнаграждение е отказано са завели в Софийски районен съд. Приложението на чл. 410 от ГПК, систематически разположен в Глава тридесет и седма, озаглавена „Заповедно производство“, систематически разположено в Част пета, озаглавена „Изпълнително производство“ , което е едностранно производство, се явява неотнормено към изпълнителното производство по реда на ДОПК. Заповедното производство е строго формално производство, то е едностранно производство, в което кредиторът подава молба, в която казва че има просрочено вземане по договор. На базата на това твърдение съдът издава заповед за изпълнение. Това е производство, което е за безпорни вземания, т.е. тези за които страните не спорят и съответстват на закона. В този си вид, заповедното производство е уредено като заместител на „несъдебните изпълнителни основания“ по ГПК (отм.) в два варианта на законната хипотеза - по чл. 410 (изпълнителен лист се издава след като заповедта влезе в сила) и специален — по чл. 417 ГПК (едновременно с издаването на заповедта за незабавно изпълнение се издава и изпълнителен лист.

Отношенията между дружеството [фирма] и работниците, и служителите са частноправни и същите са неотнормени в настоящото производство. Национална агенция за приходите не е страна в него. В случая образуваните производства от работниците и служителите по реда на чл. 410 от ГПК могат и би следвало да се удовлетворят в производството по реда на ГПК. Нещо повече, при снабдяване с изпълнителен лист и образуване на производство по реда на ГПК, съгласно нормата на чл. 136, ал. 1, т. 5 от ЗЗД, вземанията на работници и служаци, произтичащи от трудови отношения, са с привилегия пред вземанията на Държавата (чл. 136, ал. 1 т. 6 ЗЗД), а съгласно ал. 2 от същия, вземанията по т. 5 и 6 се удовлетворяват предпочтително от цялото имущество на длъжника.

За пълнота следва да се посочи, че работникът не се явява "обезпечен кредитор" по смисъла на чл. 194 от ДОПК, затова не е присъединен по право в изпълнителното производство по ДОПК, а и законът не му дава право да се присъединява в това производство, независимо от привилегията му по чл. 136, ал. 1, т. 5 от ЗЗД.

Следва също да се отбележи, че вземанията на служителите произтичащи от трудовоправни отношения се ползват с привилегия и служителя се явява като привилегирова кредитор, който може да се удовлетвори чрез производство по несъстоятелност, в което (чл. 722, ал. 1, т. 4 от ТЗ) също е привилегирован.

На следващо място правилно с обжалваното решение е прието, че доколкото Искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл.229, ал.1 от ДОПК вх. № С200029-000-0234865/29.05.2020 г. по описа на ТД на НАП ГДО, е за разрешаване използването на сумата от 587 018,00 лв. по три броя банкови сметки в [фирма] и за банкова сметка BG668T8A93000020052003 в Б. Д. ЕАД [населено място], като извлечение от крайни салда от Б. Д. ЕАД не е приложено, която сума е част от заделени за погасяване на бъдещото публично вземане към НАП, на практика уважаването на направеното от [фирма] искане по чл.229, ал.1 от ДОПК, би имало последиците на отмяна на наложените обезпечителни мярки за обезпечаване на публично вземане по АУПДВ № 5/14.02.2020.

В тежест на задълженото лице е да установи наличието на посочените предпоставки с оглед общото правило на чл. 154, ал. 1 от ГПК, приложим във връзка с преpraщаната норма на § 2 от ДР ДОПК, доколкото претендира настъпването на

благоприятни правни последици. Към искането не са приложени доказателства, от които да се установи, какво е салдото по посочената по-горе банкова сметка в Б. Д. ЕАД, за която се иска да бъде издадено такова разрешение. Според цитираната норма на чл. 229 от ДОПК, в доказателствена тежест на длъжника е да установи съществуване на предпоставки за удовлетворяване на искането му, Жалбоподателят не е ангажирал доказателства съобразно чл. 229, ал. 3 от ДОПК. Следователно същият не може да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение. Извлечение от сметката не е представено и при подаване на жалбата до директора на ТД на НАП ГДО.

Самата нормативна уредба по чл.229 от ДОПК въвежда ограничения за издаването на разрешение за неотложни плащания като предвижда, че публичният изпълнител може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му. В случая направеното от [фирма] искане за разрешение за неотложно плащане на основание чл.229, ал.1 от ДОПК, няма за предмет част от постъпили или постъпващи по сметките на дружеството в Ю. АД и в Б. Д. ЕАД суми, а цялата налична по сметката сума, останала от предходен разрешителен режим. Доколкото правната регламентация по чл.229 от ДОПК се свързва с възможността задълженото лице да се разпорежи с част от запорираните средства, очевидно издаването на разрешение за неотложни плащания за исканата от жалбоподателя запорирана сума, останала след упражняване на права по предходни издадени разрешения, би било в несъответствие с целта на наложената обезпечителна мярка.

По изложените съображения жалбата на [фирма] се явява неоснователна.

За жалбоподателя няма пречка да бъде подадено ново искане по реда на чл. 229 ДОПК, което да отговаря на законовите изисквания и да е подкрепено с доказателства – счетоводни документи, договори и ведомости за заплати, съгл. изискването на чл. 229, ал. 3 от ДОПК.

С оглед изхода на спора жалбоподателят следва да заплати на ответника направените разноски за юрисконсултско възнаграждение съобразно направеното искане в размер на 350 лева.

Така мотивиран АССГ, III отделение, 7-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу решение № 8/24.6.2020 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалбата му срещу отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания по чл. 229 ДОПК - № С 200029-159-0000104/05.06.2020 г. на публичен изпълнител при ТД „Главни данъкоплатци и осигурители“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], да заплати на ТД на НАП С. направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 350 лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

